Pisarakirje

Syyskuu 2017

Turvassa paremmassa

”Jonk´on turva Jumalassa,
turvassa on paremmassa
kuin on tähti taivahalla,
lintu emon siiven alla.”

Näin ennen laulettiin, tai ehkä vieläkin. Jos olisimme nyt Facebookissa, pyytäisin sinua klikkaamaan , mikäli laulu on tuttu.

Entä klikkaisitko näitä:
Pitää sylkäistä kun musta kissa juoksee tien yli.
Pitää koputtaa puuta ettei onni käänny.
Ei saa kätellä kynnyksen yli ettei ystävyys katkea.

Kyselin joskus näitä oppilailtani ja aniharva tunsi niitä, ja ne jotka tunsivat, naurahtivat. Hyvä niin.

Niinpä olin varsin hämmästynyt kymmenisen vuotta sitten käydessäni Pietarin liepeillä Innalan kylässä, kun talon vanha emäntä aivan tosissaan kehotti pitämään valkosipulinkynsiä hameen tai takin helmassa demonien karkottamiseksi.

Matkatessani tyttäreni perheen luo Länsi-Afrikkaan valitsen tarkoin lastenkirjat. Kaikenlaiset magiat ja velhoudet saavat jäädä pois kuormasta. Minulle on selvitetty, että shamanismi ja taikuus ovat siellä arkipäivää, eikä niitä käsityksiä kannata ruokkia. Tätä taustaa vasten säpsähdin huomatessani, miten paljon sellaista aineistoa on meidän televisiomme lastenohjelmissa. Suomessa asuvan lapsenlapseni kanssa selasimme kauan heidän tallenteitaan löytääksemme heidän jonkin magiasta vapaan sarjan. Löytyihän sieltä viimein Ryhmä Hau ja Postimies Pate.

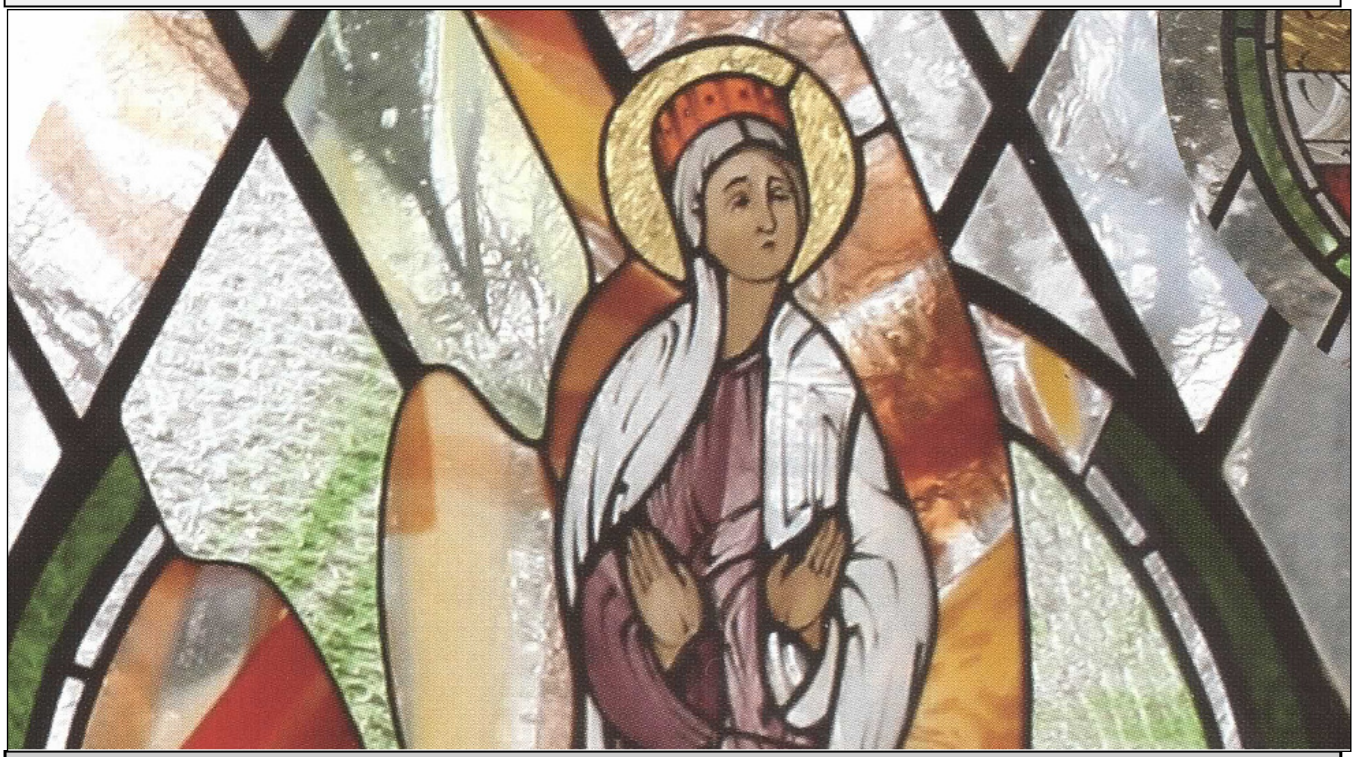
On tosin myönnettävä, että saduissa aina on ollut kyseessä hyvän ja pahan välinen taistelu. Taikuus on kuitenkin enimmäkseen pahuuden ase niin Ruususessa, Lumikissa kuin Hannussa ja Kertussakin. Sen voittaa urheus, rehellisyys ja rakkaus. Näissä saduissa demonisia hahmoja ei ihannoida, eikä niistä tehdä houkuttelevia kuten monissa nykyisissä keijusarjoissa.

Vihdin ryhmän yhtenä kohteena on virolainen Haljalan seurakunta. Kirkkoherra Margit Nirgi sanoi kerran Tarja Kauppiselle: ”Teillä on uutiset ja sää, meillä uutiset ja horoskooppi.” Jälleen säpsähdys. Onko todella näin? Mistä johtuu? Hämmensikö seitsemän vuosikymmenen kommunismi ihmisten mielen, kun hengellistä ravintoa ei annettu ja ihmismieli kuitenkin etsii tukea ja apua ulkopuoleltaan?

Ja miten on meillä? Koulujen hengellinen opetus vedetään nollille, pyhäkoulussa käynti on enää harvalle luonteva optio. Rippikoulu sentään vetää, mutta ehkä enemmän kavereiden kuin sisällön vuoksi. Kolkuttaako ovella uuspakanuus? Ja mihin silloin tartutaan, kun omat voimat ovat riittämättömät? Horoskooppiin? Selvännäkemiseen? Ja kuka enää tietää mikä karkottaa demonit - onko se valkosipulin vai Herran tuntemisen tuoksu?

”Eipä Hänen kädestänsä
mikään riistä pieniänsä
omakseen kun heidät osti
kuolemasta eloon nosti.”

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisara elävää vettä 2

Matkaraportit:
Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 23. - 27.8 2-3
Latvia, Silta– ja Espoon-Kouvolan ryhmä, 31.8 - 3.9.. 4-6
Haljala Tallinna, Vihdin ryhmä, 4. - 5.9. 7-8

Pisara elävää vettä

Jumalan armo ja rakkaus

Corrie ten Boomin pieni, vanha ja hiukan rypistynyt kirjanen osuu kotona käteeni. Kirjan nimi on Henkilökohtaisesti. Alan lukea sitä. Hänen tekemänsä kysymys ja vastaus: "Tekeekö se jostakusta kristityn, että hän syntyy kristittyyn perheeseen?" "Ei." Tuo Sai minut muistamaan vuosien takaisen tapahtuman, kun Pargalovan tiellä jouduin hetkeksi miliisikoppiin, koska ajokorttini oli vahingossa unohtunut kotiin.

Hilda Taipale käytti tilaisuutta hyväkseen ja tuli evankelioimaan miliisejä. He sanoivat, ettei heistä voi tulla kristittyjä, koska heidän vanhempansa eivät olleet kristittyjä vaan kommunisteja, mutta se ei hidastanut Hildaa, hän totesi, etteivät hänenkään vanhempansa olleet kristittyjä.

Ajattelin, että otan Corrien kirjasen mukaan Viron matkalle, koska siinä korostetaan henkilökohtaista suhdetta Vapahtajaan. Etsin siihen väliin sopivan pientä kirjanmerkkiä ja käteeni osuu lappunen, jossa on Doreen Irvinen kirjasta kopioimani kirjan viimeinen kappale. Mielessäni käy, että se sopisi hyvin vanhainkotiin, koska eräs papparainen viimeksi sanoi äitinsä olleen noita ja sitähän Doreenkin oli ollut ennen kristityksi kääntymistään.

Virossa Aasperen vanhainkodissa esitän Corrien ajatuksia: "Jumalalla ei ole lapsenlapsia, jokaisen pitää tehdä oma ratkaisu Jumalan puoleen. Se ei ole mikään uhri, vaan järkevintä, mitä ihminen voi tehdä. Kääntyminen ei ole hyppy tuntemattomaan, se on iloinen hyppy Jumalan rakkauden valoon. Kun Herra ottaa sinulta syntisi pois, et milloinkaan näe niitä." Jesajan kirjassa sanotaan, että niin kaukana, kuin itä on lännestä, niin kauas Jumala siirtää sinusta sinun syntisi.

Jatkan Corrien kirjasta: " Jeesus rakastaa sinua niin paljon, että hän olisi ollut valmis kuolemaan puolestasi ristillä, vaikka olisit ollut ainoa ihminen maan päällä. Kun tunnustamme syntimme ja pyydämme anteeksi ne, hän tekee meidät tietoisiksi voitostamme. Herätys syttyy, kun kristityt lakkaavat puhumasta toisten synneistä ja alkavat tunnustaa omiaan. Kun Jumala puhuu, sinun on aina vastattava - joko kyllä tai ei. Jos et anna vastausta, se on sama kuin vastaisit ei." Herra, armahda meitä ja anna meille meidän syntimme anteeksi rukoilen.

Palaan Doreen Irvinen kirjaan, jonka olin joskus lukenut kauan sitten. Päätän puheenvuoroni siihen.

Doreen Irvinen lapsuus oli ankea ja johti hänet alamaailmaan. Hän oli nuoruudessaan ilotyttö, striptease-tanssija, saatanan-palvoja ja lopuksi noita. Hän joutui vankilaan, jossa kohtasi Jumalan rakkauden, antoi elämänsä Jeesukselle ja hänestä tuli Jumalan lapsi.

Hänen kirjansa viimeinen kappale kuuluu näin, luin siitä yleisölle pääkohtia: " Ollessani vielä yksinäinen, onneton lapsi kyselin usein, miksi olen syntynyt. Kyselin samaa asiaa ollessani Hollowayn vankilan erityssellissä. Nyt tiedän, miksi olen syntynyt. Olen syntynyt lihaan syntyäkseni uudestaan Jumalan Hengestä. Olen syntynyt saarnatakseni evankeliumia kaikille luoduille, rakastaakseni Jeesusta. Olen syntynyt lohduttaakseni yksinäisiä, rakastaakseni niitä, jotka eivät ole saaneet rakkautta osakseen, taistellakseni Jeesuksen tähden ja palvellakseni häntä yhdessä toisten kanssa, kunnes näen hänet kasvoista kasvoihin ja voin todistaa: PELASTETTU ARMOSTA. Loppu ei ole vielä tullut, kiitos Herralle. Kuitenkin sanon, tule, Herra Jeesus."

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 23. - 27.08.2017

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Veikko Määttä Raahesta, Mare Lieger Kouvolasta sekä Anna Mishina ja Antti-Pekka Mustonen Virosta. Veikolla oli kahden viikon kiertue Virossa, siksi halusimme ajoittaa vankilakäyntimme samaan aikaan. Tavaraa toimme auton täydellisen Lääne-Nigulan seurakunnan kirpputorille ja diakonian käyttöön.

Tallinnan vankilassa meillä oli keskiviikkona viron kielisten miesten tilaisuus. Heitä tuli pieneen kappeliin yli kolmekymmentä niin, että jouduttiin etsimään lisätuoleja. Vankilapastori Allan Kroll toimi hyvänä tulkkina ja Anna Mishina lauloi. Annalla on ihmeellinen kyky laulaa kaksiäänisesti, siksi hänen lauluaan kuunnellaan ihmetellen. Suurin osa miehistä oli uusia, joita emme olleet ennen tavanneet. Siksi Veikko kertoikin oman tarinansa siitä, miten hän nuorena alkoholisoitui Ruotsissa, joutui vankilaan ja menetti sen myötä perheensä ja kaiken. Kun hän pitkään juotuaan krapulaisena pyysi uskovia rukoilemaan puolestaan, häneltä kysyttiin: "Veikko, haluatko antaa elämäsi Jeesukselle?" Siihen Veikko vastasi vapisevana ja viinalle haisevana: "Kelpaako tällainen?" Juuri sellainen kelpasi! Siitä alkoi Veikon muutos. Kun hän teki korjauksia paperikoneen päällä, hän kuuli Jumalan äänen: Sinun pitää lukea papiksi. Niin Veikko keräsi työkalunsa ja lähti ilmoittautumaan aikuiskoulutukseen. Veikon elämä on suurena rohkaisuna miehille; muutos on oikeasti mahdollista! Veikko myös hauskutti miehiä vetäisemällä povestaan kauniin punaisen sydämen, jonka hänen Tuula vaimonsa oli ommellut. Sen avulla hän kertoi, miten sydän iloitsee tai kärsii.

Leena puhui esirukouksen voimasta ja siitä, miten Jumala haluaa meille pelkkää hyvää ja jokaisen pelastumista. Leena mainosti myös Gideonien Uutta testamenttia, koska siinä on liitteenä hakusanoja Raamatun kohdista eri elämäntilanteisiin. Niinpä tilaisuuden jälkeen kuusi miestä haki Allanilta Uuden testamentin. Tuula puhui Raamatun läpi kulkevasta lupauksesta: kaikille kansoille, joka toteutuu taivaassa suurena valkopukuisena joukkona kaikista kansoista, kaikista kielistä. Hän kertoi myös vanhan virolaisen papin kokemuksen rukouksen voimasta. Anna toi vielä terveiset Marimaalta, mistä hän oli juuri palannut.

Pois lähtiessään monet tulivat meitä kättelemään ja kiittämään siitä, että tulemme. Monet pyysivät esirukousta, kaksi kertoi vapautumisestaan, toinen oli tulossa Kouvolaan töihin. Muistetaan heitä rukouksissamme.

Torstaina meillä oli **Tallinnan vankilassa venäjän kielisten naisten tilaisuus**, johon tuli kymmenen naista. Anna toimi tulkkina ja lauloi koskettavasti. Veikko kertoi jälleen punaisen sydämen avulla siitä, milloin sydän on onnellinen. Hänen muutostarinansa oli rohkaisuna myös naisille.

Leena puhui etsikkoajasta ja siitä, että Jumala haluaa jokaisen taivaaseen. Tuula puhui rukouksen voimasta ja Raamatun lupausten voimassa olosta tänäänkin. Lopussa jätimme aikaa henkilökohtaiselle rukoukselle. Monet pyysivät rukousta oman jaksamisen puolesta sekä lasten ja lähiomaisten puolesta. Naiset myös täyttivät rukouspyyntölappuja. Oman Raamattuni välissä on lappu, jonka saimme kerran täältä:
”Rukoilen teidän puolesta. On ihan tärkeää, että olette täällä.”
Illalla menimme **Tallinnan Beteliin**, alkoholistien ja narkomaaninen kuntoutuskotiin, jota johtaa Espanjasta Suomen kautta Viroon tullut Juan venäläistaustaisen vaimonsa Anastasian kanssa. Kodissa oli nyt kuusi miestä, joista yksi on Pietarin Betelistä Juanin avuksi tullut mies.

Yhteisen teepöydän ääressä Veikko sai kertoa oman selviytymistarinansa miesten rohkaisuksi. Kukaan ei ole toivoton tapaus, mutta riippuvuuksista vapautuminen ilman Jumalan apua on vaikeaa. Yksi miehistä kertoi olleensa upseerina Venäjän armeijassa ja uskoon tultuaan raamattukoulussa Jerusalemissa. Huumeet olivat kuitenkin vieneet hänet uudelleen, täällä on uusi yritys päihteettömään elämään. Juan kertoi, että heille on tulossa mies pian Tarton vankilasta. Kerromme terveiset, jos tapaamme hänet sunnuntaina Tartossa.

Miehiä kiinnosti tietenkin Leenan tausta huumepoliisina. Hän sai kertoa siitä, kuinka on työssään nähnyt monia muutostapauksia. Raamattu ja rukous ovat aina olleet niissä keskeisiä välineitä. Lähtiessä saimme mukaamme täytekakun, sillä koti saa Selverin marketista paljon ruokatarvikkeita, joissa päiväys on menossa
vanhaksi.

Iloitsimme kakusta, kun Leenan kanssa saimme poikkeuksellisesti nauttia Tallinnassa kaksi omaa vapaapäivää. Tapasimme ystäviä ja käytimme hyväksemme Tallinnan edullisia kampaamo- ja jalkahoitopalveluja.

Sunnuntaina ajoimme Antti-Pekan kanssa Tarttoon, missä ryhmäämme liittyi Mare Lieger. Hän oli ollut lauantaina kouluttamassa päiväkotien opettajille ensiaputaitoja sekä hyvän elämän perusteita. Heille ei saa puhua mitään Raamatusta, mutta sieltä on otettu ne periaatteet, joita Mare puhuu hyvän elämän pohjana.

Tarton vankilan kirkko oli saanut torniinsa kaksi suurta ristiä, jotka on pimeällä valaistu. Iloitsimme tästä julistavasta eleestä.
Viron kieliseen tilaisuuteen tuli ennätysmäärä miehiä, yli viisikymmentä. Mukana oli monia tuttuja, mutta myös paljon uusia. Musiikista vastasi pieni ryhmä, kosketinsoittaja ja kaksi laulajaa. Metodistipappi Olavi Ilumets hoiti liturgian hyvin luterilaiseen tyyliin. Miehet lukivat päivän tekstit sekä rukouksen. Evankeliumiteksti osui juuri ytimeen: ”Kenen ihmiset sanovat minun olevan? Entä te, kenen te sanotte minun olevan?” Tällöin Pietari tunnustaa Jeesuksen Messiaaksi, Jumalan pojaksi.

Antti-Pekka toimi tulkkina, kun Veikko puhui punaisen sydämen kanssa miehille oman elämänsä muutoksesta ja rohkaisi miehiä uuteen elämään. Mare kertoi siitä, kuinka hän oppi antamaan 100 % elämästään Jumalan käyttöön. Hän oppi myös rukouksen voiman, kun Neuvostoliiton aikana uskon löydettyään äiti laittoi hänet KGP:n kanssa mielisairaalaan. Edelleen Virossa vaikutta tuon ajan propaganda: jos joku uskoo Jumalaan, hänen täytyy olla vähän hullu.

Leena kertoi siitä, miksi hän, entinen poliisi tulee taas vankiloihin. Hän haluaa kertoa siitä muutoksen mahdollisuudesta, johon työssään tutustui ja rohkaista tähän muutokseen Jumalan avulla. Tuula puhui päivän evankeliumin pohjalta siitä, kuinka meille jokaiselle on olennainen kysymys se, mitä Jeesus on minulle. Se ratkaisee iäisyyskohtalomme.

Tilaisuuden lopussa monet tulivat kiittämään meitä. Tulkkinammekin joskus toiminut Mart kertoi, että hän pääsee Tallinnan avovankilaan. Jatkossa hän toivoo saavansa tulkin töitä, sillä hän hallitsee nyt neljää kieltä, viides on työn alla. Rukoillaan Martin tulevaisuuden puolesta ja kaikkien heidän puolestaan.

Tilaisuuden jälkeen pääsimme Olavin kanssa virkailijoiden ruokalaan lounaalle. Kuuden hengen maittava lounas ja jälkiruokana letut maksoivat 10,88 euroa. Olavi kertoi, että vapautuvien vankien asunnolla on nyt viisi miestä. Näistä kahdesta huoneesta on pystytty tekemään kaupungin kanssa kolmen vuoden vuokrasopimus. Neuvottelut kahdesta lisäasunnosta ovat käynnissä. Ilmeisesti olemme tällä hetkellä ainoa ulkopuolinen taho, jolta he saavat taloudellista tukea. Olavi kertoi myös, että vankila on päihteetön ja että se aiotaan muuttaa lokakuun alusta täysin savuttomaksi englantilaisen kokeiluvankilan mukaan.

Venäjän kieliseen tilaisuuteen tuli 35 miestä. Mare toimi nyt tulkkina. Veikon ja Maren puheiden jälkeen Leena puhui siitä, että vankilassa muutos on helppo luvata, mutta osa palaa kuitenkin uudelleen. Hän on työssään nähnyt, että pysyvän muutoksen saa Jeesuksen avulla. Hän kertoi myös ihmeellisen kokemuksen työmatkaltaan Sri Lankassa vuonna 2003. Hänelle oli annettu tehtäväksi mennä saaren toiselle puolelle baptisti papin luo. Pappi ei ollut kotona, mutta hänen vanha tätinsä oli. Täti kysyi, mistä maasta Leena tulee, ja kun kuuli, että Suomesta, hän alkoi lautaa selvällä suomen kielellä; ”Tämä on laulu sydämeni, rakastan Herraa ainaisesti…” Kun Leena tätä ihmetteli, täti kertoi, että suomalainen lähetyslaiva oli saaren toisella puolella vuonna 1959 ja pyysi baptistikoulun luokan vieraaksi laivalle. Täti oli sillä luokalla yhdeksän vuotiaana. He oppivat tämän laulun tamiliksi, englanniksi ja suomeksi. Silloin hän oli päättänyt, että laulaa laulua suomeksi joka päivä niin kauan, että saa laulaa sen jollekin suomalaiselle. Leena oli tuo suomalainen yli 60 vuoden jälkeen!

Tuula puhui Jeesus nimen voimasta ja Raamatun lupauksesta, että Jumalan sana ei koskaan katoa. Hän oli työssään nähnyt mustavalkoisen kuvan Puolan raamattuseuralta. Siinä oli Varsova lähes maan tasalle pommitettuna sodan päätyttyä, mutta raunioiden keskellä oli yksi seinä pystyssä ja siinä luki: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani ei koskaan katoa”. Raunioiden alla oli Puolan raamattuseuran varasto ja
siitä lähti työ uuteen alkuun.

Yksi miehistä tuli kertomaan jo Juanilta saadun viestin, että vapautuu pian ja menee Tallinnan Beteliin. Toinen tuli kertomaan, että vapautuu pian ja haluaisi toimia bussin kuljettajana lähetystyön hyväksi, koska on ollut suurten koneiden kuljettaja. Rukoillaan, että Herra ohjaa hänen tulevaisuuttaan ja kiitetään siitä, että hän haluaa työllään palvella Herraa.

Saimme tältä matkalta jälleen monia rukousaiheita. Muistetaan myös vankilapappeja ja muuta henkilökuntaa.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Latvia Silta- ja Espoon-Kouvolan ryhmä, 31.8 - 3.9.

Tuula, Andrei, Pekka ja Aivar

Matkalla mukana: Pekka Vauromaa ja Andrei Spiridenko Vihdistä, Tuula Tapanainen Espoosta ja Leena Kontula Helsingistä.

Matkaa teimme kahdella autolla. Pekalla oli pakettiauto ja perävaunu lastattuna täyteen kaappeja ja muita huonekaluja. Andrei ajoi vaatteilla ja leluilla täyteen lastattua Peugeotia, jonka Samaria-yhdistys lahjoitti Latviaan. Pekka ja Andrei olivat käyneet siellä ennenkin, Leena ja minä olimme matkalla ensimmäistä kertaa. Ajo Viron kautta Latviaan on sujuvaa ilman rajamuodollisuuksia, koska olemme kaikki EU maita. Päätiet ovat hyvässä kunnossa, sillä ne on korjattu EU varoin.

Pärnussa oli ensimmäinen pysähdys sekä omaa virkistymistä että ystävän tapaamista varten. **Aivar Raudver** on baptistipappi, joka oli seuraavana aamuna lähdössä Kanadaan virolaisten papiksi puolen vuoden ajaksi. Häntä tietenkin jännitti matka koska ei osaa englantia. Lohdutimme häntä sillä, että palatessa hän varmaan osaa.

Seitsenlapsisen Pastoriperheen Kolmiviikkoinen kuopus isänsä sylissä.

Aivarilla on mielenkiintoinen elämäntarina. Hän oli pirtun salakuljettaja ja joutui Suomessa kolmeksi vuodeksi vankilaan, mutta ensikertalaisena kärsi siitä vain puolet Keravalla , Katajanokalla, ja Suomenlinnassa Ikkunoita rakentamassa. Poliisiputkan kirjastosta hän löysi viron kielisen Raamatun ja siitä alkoi hidas muutos, missä häntä auttoi Suomenlinnan hengellisen työn tekijä. Vapautumisen jälkeen tuli avioero, sillä vaimo olisi vielä ymmärtänyt hänen rikolliset puuhansa, mutta ei sentään sitä, että hänestä tuli uskova. Aivar pääsi Porvoon Samariaan toipumaan ja eheytymään ja myöhemmin Pärnun Samariaan auttamaan muita kaltaisiaan. Välillä hän käy edelleenkin tilapäistyössä Porvoossa. Nyt oli tullut kutsu Kanadaan. Rukoillaan yhdessä hänen matkansa ja koko tulevaisuutensa puolesta.

Vasta illan suussa olimme perillä **Jegabpilsisin kaupungissa** (suomeksi Jaakobin linna), joka sijaitsee Keski-Latviassa. Matkalla saimme ihailla loppukesän luontoa. Kun Suomessa ovat tien varret täynnä lupiineja ja Venäjällä jättiputkia, ovat Latvian pellot ja tienvarret keltaisenaan kultapiiskuja.

Ruokatuliaiset ostimme paikallisesta marketista. Niitä todella tarvittiinkin, sillä saimme yöpyä pastori **Andris Opengeimsin perheessä**, missä oli seitsemän lasta, vanhin kaksitoista vuotias, nuorin kolmeviikkoinen! Tämä kokemus oli matkan parasta antia. Äitinä ihmettelin ensin eteistä, joka oli siisti, kaikki vaatteet ja kengät kaapeissaan. Lapset hoitivat kilpaa vauvaa ja auttoivat toisiaan ja Zoja äitiä. Isoimmat aloittivat perjantaina koulun, kolme nuorinta on vielä kotona. Välillä äiti soitti pianoa ja lapsikuoro lauloi! Perhe oli saanut seurakunnastaan opiskelujaan suunnittelevan Leenan auttamaan äitiä synnytyksen molemmin puolin. Hän on yhdeksän lapsisen perheen keskimmäinen, joten kotityöt sujuivat tottuneesti. Nuoresta iästään huolimatta hän toimi todellisena varaäitinä lapsille ja toivoi, että saisi itsekin joskus samanlaisen perheen. Isä tekee nettiin hengellisiä videoita. Saimme nähdä myös hänen tekemänsä videon, missä isä ja kuusi lasta pukeutuivat parhaimpiinsa, pieni poikakin sai Calvin Klein hajustetta. Sitten he lähtivät ilmapallojen ja kukkien kanssa hakemaan äitiä ja vauvaa sairaalasta. Siellä laulettiin kuorona koko osaston henkilökunnalle ja tuotiin rakkaat kotiin, joka oli koristeltu tervetuliaistoivotuksin.

Luulin perheen taloa uudeksi, mutta näin kuvan vanhasta talosta, joka oli nyt saatu korjattua suurperheen käyttöön. Pekka oli toimittanut heille kauniit valkoiset keittiön kaapit, kun Suomessa joku vaihtoi ne uudempiin. Pihalla oli rakenteilla autotalli ja sen yläkertaan kaksi vierashuonetta, koska heillä käy paljon vieraita. Tuomamme huonekalut ja kaapistot olivat tervetulleita, vaatteet ja lelut jaetaan myöhemmin.

Tuntumaa vieraisiin saimme, kun Zojan sisaren monilapsinen perhe Venäjältä piipahti täällä. He olivat lomamatkalla lainatulla tila-autolla. Oli käyty Valko-Venäjällä, mistä suku on kotoisin. Isä toimii pienen seurakunnan pastorina ja siksi kyselimmekin Venäjän uuden terroristilain vaikutuksia heidän työhönsä, koska monin paikoin seurakuntien työ on jo vaikeutunut. Hän kertoi, että he ovat saaneet vielä toimia ilman ongelmia, mutta laki tulee kuulemma täysin voimaan ensi vuonna.

Matkaraportti

Latvia Silta- ja Espoon-Kouvolan ryhmä, 31.8 - 3.9.

Tyttöjä laulamassa Liebaksen seurakunnassa

Perjantaina ajoimme ensin kaupungin ulkopuolelle **alkoholistien ja narkomaanien kuntoutuskotiin**, jonka keskuspaikka toimi Riikassa. Nyt kodissa oli vetäjän lisäksi viisi miestä, mutta paikat kymmenelle. Koti sijaitsee vanhassa maatalossa, jonka Amerikkaan muuttanut pariskunta oli heille lahjoittanut. Eläinten hoito ja maiden viljely olivat hyvää toipumisterapiaa. Ylpeinä he esittelivät pihassa olevaa suomalaista saunaa, jonka suomalainen ystävä oli heille rakentanut. Ongelmaksi on koettu työn löytäminen ulkopuolelta. Monet maatilat tarvitsisivat työvoimaa, mutta silti työtä on vaikea saada, ehkä ennakkoluuloistakin johtuen. Toipumisohjelma kestää yhdeksän kuukautta, yksi miehistä oli jo käynyt sen, mutta jäänyt vielä muita auttamaan.

Saimme viettää yhteisen hetken, jolloin Pekka kertoi oman selviytymistarinansa. Hän oli alkoholisoitunut jo nuorena, sen mukana tulivat vähitellen myös rikokset ja vankila. Monen vuoden juomaputken jälkeen hänellä oli jo vakavia sairauksia ja hän tajusi olevansa kuoleman edessä. Jotkut hänen ystävistään olivat jo kuolleet. Maatessaan vanhempiensa omakotitalon yläkerrassa Vihdissä, hän tiesi uskonnon opetuksesta, että oli kaksi paikkaa: taivas ja helvetti. Hän ymmärsi, että omalla elämällään hän ei pääsisi taivaaseen. Siksi hän yrittikin rukoilla, että Jumala näyttäisi, onko Raamattu totta. Yllättäen hän kuuli, kuinka hissi oli laskeutumassa (talossa, jossa ei ollut hissiä), ovet avautuivat BLIM... ja kirkkaus täytti huoneen. Sen tunkkainen ja savuinen ilmakin puhdistui. Vatsallaan maaten hän ei uskaltanut edes katsoa sitä, mikä hänen luokseen oli tullut, vaan sopersi vain: ”Mitä minun pitää tehdä?” Hän sai vastukseksi: ”Jatka elämää.” Siihen Pekka sanoi, että silloin sinun on autettava minua. Hän nukkui pitkästä aikaa yön hyvin ja aamulla osa sairauksista oli parantunut, olo oli kuin nuorella urheilijalla. Siitä alkoi Pekan uusi elämä ja hän on saanut olla rohkaisemassa monia alkoholisteja ja narkomaaneja muutokseen. Kukaan ei ole Jumalalle toivoton tapaus.

Myös Leena rohkaisi miehiä ja kertoi, kuinka on omassa poliisin työssään nähnyt monia muutoksia Jumalan työn tuloksena. Tuula puhui Jeesus nimestä, kuinka jokaisen on otettava kantaa siihen, kuka Hän on minulle? Andrei toimi tulkkinamme ja kertoi myös omasta pelastumisestaan. Yhteisen rukouksen jälkeen meidän oli aika jatkaa eteenpäin. Saimme jättää toinen toisemme Jeesuksen nimeen ja Jumalan hoitoon.

Ajoimme **Oskalnin vanhaan venäläiskylään**, missä oli toinen alkoholistien ja narkomaanien kuntoutuskoti.
Vetäjän Sashan lisäksi kodissa oli nyt vain neljä miestä, yksi heistä oli työssä kodin ulkopuolella. Meillä ei ollut paljon aikaa, joten vain Andrei kertoi oman selviytymistarinansa. Hän oli joutunut huumekoukkuun Pietarissa ja muutti Suomeen v. 1998 inkeriläissyntyisen vaimonsa kanssa. Puoli vuotta meni uudessa ympäristössä hyvin, mutta Andrei joutui huonoon seuraan ja uudelleen huumekoukkuun, myös huumeiden myyjäksi. Kun vaimokin alkoi käyttää huumeita, otettiin heiltä pojat huostaan.

Herra ilmestyi Andreille, kun hän oli kolme päivää pidätettynä. Uuden pidätyksen aikana hän vain käveli sellissä ja rukoili Jeesuksen rukousta. Hän kuuli äänen: ”Andrei, miksi kutsut minua, kun sinulla on paha olo?” ja tiesi, että se oli Jeesus. Myöhemmin hän joutui kolariin kovan vauhdin takia. Todistaja kertoi, että autosta hyppäsi valkopukuinen mies, vaikka hän oli autossa vain vaimon kanssa. Poliisi ei uskonut Andreita, vaan pisti hänet putkaan miettimään, kuka oli se kolmas henkilö autossa. Pariskunta pääsi KAN-kodille vieroitukseen. Siellä Andrei pystyi lopettamaan lääkkeet, mutta kärsi unettomuudesta. Öisin hän alkoi etsiä Jeesusta ja usko vahvistui vähitellen. KAN-kodille tuli uskovien ryhmä, jollin Andrei tunnusti syntinsä ja sai synninpäästön. Hän joutui karkotetuksi Venäjälle, missä hän meni kahdeksi vuodeksi Sortavalan raamattuopistoon. Sieltä hän löysi nykyisen vaimonsa. Suomalainen ystävä kutsui hänet työharjoitteluun KAN-kodille, mistä hän sai mahdollisuuden työhön Selkiin Samarian kirpputorille. Suomen konsulaatin haastattelun jälkeen tuttu poliisi vei hänet kahville ja lupasi, että saa viisumin. Poliisi tunsi hänet jo Samarian ja Pisaran yhteydestä. Tällä hetkellä on haussa pysyvä asumisoikeus Suomessa, mikä on meille rukoushaaste.

Rukoilimme yhdessä miesten kanssa ja rohkaisimme heitä vaikeassa elämäntilanteessa. Paluumatkalla näimme suuren aidatun alueen, missä on kookkaita saksanhirviä. Se on miesten työnantajan omistama tarha metsästysturisteja varten. Lihoista saavat onneksi nauttia myös kuntoutuskodin miehet.

Illalla ajoimme **Liebas kylän seurakuntaan.** Se oli pieni, mutta kasvava helluntaiseurakunta, joka oli saanut alkunsa paikallisten mummojen rukouksista. Kylässä on vain 50 asukasta, mutta jäseniä tulee kauempaakin. Nyt mukana on jo perheitä ja paljon nuoria. Tyttöjen lauluryhmä olikin portailla meitä vastassa, kun tulimme kylän kirjastorakennukseen, mistä seurakunta saa vuokrata tilansa.

Pastori Nikolai puhui ja kertoi, että oli uskovasta perheestä, mutta tehnyt päätöksen ettei lähde Herran työhön. Hän oli kokeillut päihteitäkin ja elänyt ”maailmassa”, mutta Jumala oli saanut murtaa hänet ja johdattanut hengelliseen työhön antaen tämän seurakunnan. Me vieraat saimme puhua vuorollamme ja rohkaista Jeesuksen seuraamiseen. Esirukousjaksossa rukoiltiin monien puolesta henkilökohtaisesti. Koko ajan oli aistittavissa yhteys ja rakkaus seurakuntalaisten kesken. Sitä vahvistaa osaltaan yhdessä organisoitu teetarjoilu tilaisuuden jälkeen.

Liebaksen seurakunnassa

Matkaraportti

Latvia Silta- ja Espoon-Kouvolan ryhmä, 31.8 - 3.9.

Andriksen oman seurakunnan tilaisuudessa

Lauantaina oli kohteenamme **Jegabpilsin viiden sadan miehen vankila**. Vankilapastori otti meidät ja pastori Andriksen vastaan ja johdatti pieneen kappeliin. Paikalla oli enimmillään kolmetoista meistä, mutta osa heistä vain tuli ja lähti. Kuusi miestä kuunteli kuitenkin koko ajan keskittyneenä, kun Pekka ja Andrei kertoivat heille omaa muutostarinaansa.

Leena kertoi työstään ja kuulusteluista, joissa ihminen on kuin liikenneympyrässä. Jatkaako hän siitä liittymästä, mistä tulkin, vai onko hänelle rohkeutta muuttaa suuntaa uutta kohti? Tuula puhui Jeesus nimen tärkeydestä ja kertoi Tarton vankilan kirkon alttaritaulusta. Siina Jeesus on kirkkaana keskiössä, naulanjäljet ja keihään pisto näkyen. Syntinen mies on hänen edessään polvillaan niin surkeana kuin itsekin voisi olla Jeesuksen edessä. Vaan kuka tuo syntistä Jeesuksen luo? Hänelläkin näkyvät käsissä naulan jäljet. Ristin ryöväri! Upea sanoma siitä, että me syntiset saamme olla tuomassa toisiamme Jeesuksen luo, jokainen kelpaa hänen työhönsä. Päätimme tilaisuuden yhteiseen rukoukseen.

Päivällä meillä oli **Andriksen oman seurakunnan tilaisuus**. He vuokraavat tilat paikalliselta baptisti seurakunnalta. Mukana oli 40 – 50 henkeä, osa heistä tuttuja edellisen illan seurakunnasta. Alussa kaikki tervehtivät toisiaan halauksin ja musiikkiryhmä lauloi. Andris rohkaisi seurakuntalaisiaan tuomaan kokemuksiaan kuluneelta viikolta. Monet kertoivatkin, miten Herra oli vastannut heidän rukouksiinsa tai johdattanut käytännön asioissa. Tämän jälkeen me vieraatkin saimme puhua ja tuoda tervehdyksemme. Lopussa oli rukoushetki, jossa tuotiin esille seurakuntalaisten rukousaiheita.
Tilaisuuden jälkeen saimme jälleen nauttia yhteisestä teehetkestä ja tavata seurakuntalaisia.

Lopuksi Andris johdatti meidät kaikki lähikadulla olevaan vanhaan Neuvostoliiton aikaiseen urheiluhalliin. Se oli huonossa kunnossa, mutta Andris oli saanut ostettua sen edullisesti seurakunnan tulevaksi kokouspaikaksi lainalla, jonka pantiksi hän oli antanut oman kotinsa. Vanhan romun pois vienti oli jo aloitettu. Andriksella oli selkeä suunnitelma, mitä tilaan rakennettaisiin: ison kokoussalin lisäksi tilat nuorille, äideille ja pienille lapsille sekä studiotilat. Rukoilimme siellä kaikki yhdessä, että Herra olisi mukana rakennustöissä ja antaisi heille tarvittavat varat.

Sunnuntaiaamuna oli haikeiden jäähyväisten aika ja kotiinlähtö. Pitkällä ajomatkalla jaoimme tuntojamme matkasta ja mietimme, miten jatkossa voisimme auttaa näitä seurakuntia ja kuntoutuskoteja. Saimme jättää rukouksiimme ja Jumalan johdatukseen kaikki kuntoutuskodit, pastorit sekä kohtaamamme sisaret ja veljet seurakunnissa. Kiitos, että olitte matkalla mukana esirukouksin!

- Tuula Tapanainen -

Keittiön katossa tervetulotoivotus uudelle vauvalle

Perheen lapset osallistuvat kilvan kotitöihin

Entisestä urheiluhallista seurakunnan kokouspaikaksi

Pisara Kirppis, Selki

Selintie 510 Selki, Vihti

Vaatteissa syysmallisto! Hyvä valikoima huonekaluja!

Otamme vastaan vaatteita, huonekaluja ja muuta kirpputoritavaraa
Kuljetuspalvelu

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 14

050 466 9570
050 441 9711
044 270 3518 Kuljetukset

Matkaraportti

Haljala Tallinna Vihdin ryhmä, 4 - 5.9.

Matkalla mukana: Eeva Halme, Ella Vuoriheimo ja Tarja Kauppinen.

Kohteet: Tallinnan Pelastusarmeija, Haljalan vanhainkoti, sosiaalitoimisto ja suurperhe.

Matkaan lähdimme varhain maanantaiaamuna Ella Vuoriheimon autolla. Matka sujui rattoisasti laivalla kohti Tallinnaa myrskyisästä säästä huolimatta. Pietarilainen tulkkimme Liisa Lankinen liittyi matkaseurueeseemme Tallinnassa. Hän käy vuosittain äitinsä haudalla Tallinnan lähellä ja samalla matkalla vierailee sukulaistensa luona. Liisa Lankinen on asunut lapsuudessaan Viron Raplassa, sen tähden hän hallitsee myös vironkielen. Niinpä otimme hänet kyytiin satamasta ja ajoimme täpötäydellä autolla **Pelastusarmeijan keskukseen**, jonne saimme jättää valtaosan avustuskuormastamme. Se oli osa suunnitelmaamme ja kuorman purkamisen jälkeen mahduimme itsekin paremmin autoon.

Tallinnan Pelastusarmeijan keskuksen johtaja Ave Mäe

Keskuksen johtaja Ave Mäe oli meitä vastassa, hän kertoi, että mielellään ottavat vastaan humanitaarisia kuormiamme ja saamme tulla vaikka suuremmallakin autolla. Koulujen alettua heidän koko varastonsa oli tyhjentynyt. Kuorman purkamisen jälkeen hän ihmetteli kovasti, kuinka olimme mahtuneet autoon sen tavaramäärän kanssa. Keskuksen ruokalaan tulimme sen verran myöhään, että asiakkaat olivat päättämässä ruokailuaan ja suurin osa heistä oli jo lähtenyt. Vajaassa kymmenessä minuutissa Eeva kertoi pienehkölle yleisölle tarinan Taivaan pääsylipusta. Eräs nuori mies oli todella kiinnostunut kuuntelemaan kertomuksen ja oli siitä vilpittömästi kiitollinen pois lähtiessään.

Matka jatkui pienen kahvitauon jälkeen kohti Haljalaa, jonne saavuimme hyvissä ajoin. Kävimme ostamassa kaupasta ruokatavaraa lapsiperheelle, jossa vierailisimme seuraavana päivänä. Meillä oli tieto kahdesta lapsesta, joille oli pyydetty apua ja ostimme siksi vain kaksi hammastahnaa ja -harjaa. Seuraavana päivänä meitä odotti yllätys.

Kauppareissun jälkeen haimme kirkkoherra Margit Nirgin asunnostaan ja illalla vierailimme **Aaspe-ren vanhainkodissa**, jossa parikymmentä talon asukasta odotti jo meitä. Margit tulkkasi puheemme viroksi. Joukossa oli myös yksi täysin venäjänkielinen mummo, jonka viereen Liisa istahti supattamaan käännöksen venäjäksi. Vanhus ilahtui saadessaan tulkkausta omalla äidinkielellään. Myös muut asukkaat kuuntelivat mielenkiinnolla Isän armosta, tiestä Jumalan lapsiksi sekä Hänen meille antamistaan erilaisista tehtävistä ja lahjoista. Esimerkkinä Eeva käytti Afrikassa asuvaa pientä lapsenlastaan, joka on ottanut tehtäväkseen auttaa isoäitiään kulkemaan pimeässä. Lapsi on kertonut omaavansa tarkat silmät pimeässä kulkemiseen, ettei mummo enää tarvitsisi taskulamppua, hän myös oli todennut "onneksi olen olemassa". Afrikka-aihe innosti yleisöä ja Margitia, koska yleisön joukossa oli vanhus, jonka mies oli kotoisin Afrikasta. Viemisinä vanhainkotiin, meillä oli hartiahuiveja, muita käsin neulottuja asusteita sekä muuta lämpöistä vaatetta. Kiitokset neulojille ja lahjoittajille.

Yön vietimme Haljalan nuortenkeskuksessa, joka toimii myös oppilasasuntolana. Aamulla suuntasimme **Haljalan sosiaalikeskukseen**, jossa meitä oli vastassa sosiaalityöntekijä sekä kirkon diakoniatyöntekijä. Keskustelimme avustusmuodoista ja erilaisista mahdollisuuksista kertoa Vapahtajastamme. Tapaamisen jälkeen jatkoimme matkaamme **lapsiperheeseen** viemään tuomisiamme. Perillä yllätyimme todella, koska odotimme tapaavamme kaksilapsisen perheen ja todellisuudessa tulimme seitsenlapsiseen perheeseen, joka oli äskettäin ottanut hoitoonsa kaksi äitinsä hylkäämää sukulaislasta.

Matkaraportti

Haljala Tallinna Vihdin ryhmä, 4 - 5.9.

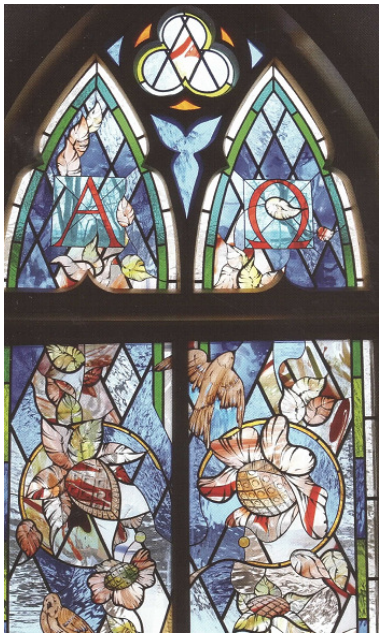
Jälkeenpäin Margit Nirgi kertoi perheen olleen hiukan varautunut, että mitä väkeä heille olisikaan tulossa. Me puolestamme saimme tietää edellisenä iltana, että perhe voi ottaa meidät vastaan. Toinen mahdollisuus olisi ollut jättää tavarat jonnekin, josta he olisivat voineet noutaa ne. Tapaamisen aikana perheen pidättyväisyys suli, siihen vaikutti muun muassa Ellan saksilla näppärästi tekemät taidokkaat paperityöt, jotka aikaisemminkin ovat ilahduttaneet lapsia erilaisissa tilaisuuksissa. Lopulta perhe kutsui meitä tulemaan toisenkin kerran.

Virossa kirkon imagoa on viime vuosina paljon yritetty kohottaa muun muassa kunnostamalla kirkkoja. Haljalan kirkon remontti oli edennyt ja kirkkoa oli pystytty käyttämään jumalanpalveluksissa kesän aikana. Vanhoja arvokkaita käsinveistettyjä penkkirivejä ei tosin vielä ollut asetettu paikoilleen, vaan ne olivat edelleen yläparvilla. Margit oli myös tuonut kirkkoonsa kesäksi myös taidenäyttelyn. Teokset olivat hänen ystävättärensä maalaamia, muun muassa äiti-lapsi aiheita.

Jöelähtmen kirkko. Matkalla Tallinnaan olen usein katsellut hylätyn näköistä kirkkoa, jossa jo keväällä oli remontin merkkejä. Nyt kirkontornia oltiin kunnostamassa ja sen ympärille oltiin rakennettu rakennustelineitä. Koska meillä ei ollut tällä kertaa kiire laivalle, ajoin kirkon pihaan ja näin tellingeillä kiipeilevän rakennusmiehen. Ajaessani auton kirkon pihaan toinen mies tuli ovesta ulos. Vähän aikaa hänen kanssaan keskusteltuamme hän esittäytyi kirkkoherra Margus Kirjaksi. Hän oli toiminut Jöelähtmen kirkkoherrana kaksikymmentä vuotta ja koko sen ajan kirkkoa oli hänen mukaansa restauroitu.

Muun muassa kirkon korkeiden ikkunoiden lasimaalauksissa oli käytetty mallina Jöelähtmen naisen kansallispuvun ihastuttavia kukkakirjailuja. Lisäksi he ovat painaneet korkealaatuisen esitteen kirkon runsaista lasimaalauksista ja myytävänä sisällä kirkossa oli paikallista kansallispukua esitteleviä lehtiä. Oli hieno päätös matkalle tutustua meille uuteen kirkkoon.

- Tarja Kauppinen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi